

Grażyna Szałaty

Osieki Lęborskie, gm. Choczewo, woj. bydgoskie

Informator Archeologiczny : badania 10, 65-66

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Na wykopie nr XII odsłonięto dwa groby szkieletowe. Jeden z nich był grobem pojedynczym, w którym szkielet znajdował się w pozycji skurczonej z obstawą kamienną. Jako dodatki grobowe złożone były: jedno naczynie i 8 ciężarków tkackich, ułożonych w jednym miejscu i nakrytych grubymi skorupami. Grób przypisać należy kulturze łużyckiej. Drugi grób został odkryty na dnie dużej jamy odpadkowej. Układ kości wskazuje na przypadkowe wykorzystanie jamy odpadkowej. Znajdowały się w nim trzy szkielety dorosłych osobników ułożone w dużym nieładzie. Na dnie jamy znajdowały się kamienie żarnowe. Grób również należy do kultury łużyckiej.

Na wykopie nr XIV obok obiektów gospodarczych wystąpiły dwie półziemianki - jedna odsłonięta prawie w całości, druga częściowo ze względu na usytuowanie wykopu.

Materiał zabytkowy wskazuje na przynależność tej części osady do kultury łużyckiej. Wśród zabytków znajdują się m.in. szpila brązowa z główką rozklepaną i zwiniętą w uszko, jedna cała spiralka brązowa oraz fragment drugiej, fragment siekierki brązowej oraz silnie skorodowana główka szpili wazowatej.

Badania będą kontynuowane.

NOWA HUTA - PLESZOW

patrz
neolit

OSIEKI LĘBORSKIE, gm. Choczewo
woj. bydgoskie

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadziła mgr Grażyna Szalaty. Finansował WKZ w Gdańsku. Pierwszy sezon badań. Cmentarzisko kurhanowe grupy kaszubskiej kultury łużyckiej z IV-V okresu epoki brązu.

Stanowisko położone jest w lesie, w odległości 200 m na północ od leśnictwa Szklana Huta i około 3,5 km na południe od wsi Osieki Lęborskie. W partii centralnej zostało całkowicie zniszczone przez budowę szkółki leśnej. Zbadano 3 kurhany, znajdujące się w północnej partii cmentarzyska.

Kurhan I - zniszczony przez wybieranie i prace polowe. Odkryte fragmenty kręgu pozwalają określić jego średnicę na 8,5 x 9,5 m. Nie natrafiono na materiał zabytkowy.

Kurhan II - o średnicy 6 x 5 m. Podstawę jego stanowi krąg kamienny, zbudowany z dużych głazów. W partii południowo-zachodniej natra-

fiono na jamę o wymiarach 0,4 x 0,6 m, zawierającą ułamki ceramiki i przepalane kości.

Kurhan III - przylegający w partii wschodniej do kurhanu nr II, miał wymiary 5 x 5 m. W części północnej na głębokości 1,2 m odkryto grób skrzynkowy z obwarowaniem zawierający ceramikę i przepalane kości ludzkie.

Badania będą kontynuowane.

PALUCHY, gm. Sieniawa
woj. przemyskie
Stanowisko 1

Muzeum Okręgowe
w Przemyślu

Badania prowadził mgr Stanisław Lewandowski. Finansował WKZ w Przemyślu. Trzeci sezon badań. Cmentarzysko grupy tarnobrzeskiej z III-IV okresu epoki brązu.

Na cmentarzysku położonym na skraju zwydmionej terasy rzeczki Lubieni, prawego dopływu Sanu, przebadano obszar o powierzchni 1300 m². Odkryto 68 obiektów, grobów o numeracji od 208 do 276.

Dominują tu pochówki popielnicowe, występują też groby ciałopalne jamowe, niekiedy przykrywane odwróconą do góry dnem misą. Znane są tu groby bez "śladów kości", interpretowane jako "kenotafy" lub pozostałości wyposażenia w ceramikę grobów szkieletowych o niezachowanych szczątkach kostnych. Odkryto trzy groby szkieletowe, odznaczające się bogatszym od innych obiektów wyposażeniem w ceramikę i brązy.

Obiekty należy łączyć z wczesną fazą grupy tarnobrzeskiej, co potwierdza zaobserwowaną tu w trakcie badań w 1973 roku stratygrafią horyzontalną cmentarzyska. W bieżącym roku uchwycono dalsze części wschodniej i w mniejszym stopniu, zachodniej granicy cmentarzyska.

W inwentarzu grobów występują garnki tulipanowate o gładkich lub schropowaconych pionowo palcami powierzchniami. Częstymi są misy profilowane i półkoliste. Czerpaki profilowane są niejednokrotnie zdobione guzkami w miejscu przejścia ucha w krawędź otworu oraz na brzuścu. Rzadko pojawiają się naczynia wazowate o dwustożkowatej formie.

Metale reprezentowane są wyłącznie przez ozdoby z brązu: szpile o główce rozklepanej i zwiniętej w uszko, bransolety i nagolenniki m.in. tordowane lub wykonane z drutu. W jednej z popielnic stwierdzono pięć guzików brązowych.

Z niektórymi grobami można łączyć narzędzia krzemienne z surowców: wolińskiego, narzutowego i świeciciechowskiego. W warstwie kulturowej znaleziono fragment czworociennej siekierki z krzemienia pasiastego. Materiały złożono w Muzeum Okręgowym w Przemyślu.

Przewiduje się dalszą kontynuację prac wykopaliskowych.